

Scène 1:

(Een man en een vrouw komen de scène op. De man blijft ergens midden op de toneelvloer staan. De vrouw zet zich neer op een stoel achterin de ruimte.)

Man: HELP!!! Ik wil hier niet zijn.

Vrouw: Geweldig! Formidabel! Fantastisch!!

Voelt ge die warmte, dat licht dat op uw smoelenbakske schijnt?

Man: 't Stinkt hier.

Vrouw: Het bruist hier van potentie.

Man: *(Tot het publiek)*

Ik heb schrik om in die zetel te gaan zitten. Weet ge waarom? Omdat ik zie hoeveel mensen er al voor mij in die zetel hebben gezeten. Heelder gezinnen, koppeltjes, kwijlende schoothondjes. Als ze het zich van elkaar zouden beseffen, als ze zouden voelen met wie ze zoal die zetel delen, naast en op en onder wie ze zich hebben genesteld, ze zouden zich direct een stuk minder op hun gemak voelen. Ge zoudt er eigenlijk ne foto van moeten trekken: Elke keer een ander gezinnetje in diezelfde zetel. Telkens een andere huiselijke pose in diezelfde gehuurde chalet.

Vrouw: Ge hebt honger. Zal ik u een ei bakken?

Man: *(Tot zichzelf)* Awel, bakt mij een ei.

Vrouw: Zal ik u een ei bakken?

Man: Bakt mij een ei.

Vrouw: Ik bak, hè.....

Man: Bakt.

Vrouw: Ik bak.

Vrouw 2: Hallo! Stoor ik?

Man: Nee

Vrouw: Ik ging juist een ei bakken.

Vrouw 2: Ah sorry sorry sorry.

Vrouw: 't is ok, 't is ok, 't is ok. Ik was nog niet bezig.

Vrouw 2: Ei is lekker, hè? Ei. Lekker. Mmmmm ei.

Vrouw: Wilt ge ook een stuk?

Vrouw 2: Goh, ja. Lekker.

Man: Lekker, ja, lekker.

Vrouw 2: En voelen jullie je al een beetje thuis hier?

Man: Ja, enorm.

Vrouw: Ja, enorm. We zijn hier helemaal op ons gemak en tegelijk toch ook zo ver weg van alles en iedereen. Heerlijk, eens een keertje niet voortdurend in de gaten gehouden worden, eens niet in het middelpunt van de belangstelling staan, eens niet aan allerlei verwachtingen moeten voldoen.

Ga maar zitten hoor, hij blijft liever rechtstaan.

Vrouw 2: Oei oei oei, ik zou het nog vergeten, vergeten. De sleutel. De sleutel. Voilà, de sleutel.

Vrouw: Dank u.

Vrouw 2: Oei oei, ik moet trouwens weer naar de receptie. Misschien staan er al mensen te wachten.

Vrouw: Geen tijd meer voor een ei?

Vrouw 2: O jawel.

Vrouw: Ik laat jullie even alleen dan.

Man: Nee!!! Laat ons niet alleen!

Vrouw: O ja, ge moet niet proberen om een gesprek met hem te voeren. Dat lukt toch niet.

Man: Geweldig. Dankjewel.

(Stilte)

Vrouw 2: Waarom zegt ze dat?

Man: Niet tegen mij praten.

Vrouw 2: Moeten we nu heel de tijd zwijgen?

Man: Heel de tijd, heel de tijd, de tijd van een ei, wat is nu de tijd van een ei?

Vrouw 2: Ik kan dat niet goed.

Man: Dat is geen kwestie van kunnen, hoor kindje, dat is een kwestie van niet anders kunnen, van moeten.

Vrouw 2: Ik vind dat wel mooi, iemand die zwijgt. Dat trekt mijn aandacht helemaal naar de lippen toe, die zo zachtjes op elkaar rusten, die unaniem een pact sluiten met elkaar en daarbij helemaal op elkaar steunen en vertrouwen.

Vind u het vervelend dat ik dat tegen u zeg?

Of vind u mij te poëtisch? Ben ik poëtisch?

(zwijgt even)

Wilt u mijn poep zien?

Sorry. Ik had dat niet mogen doen. Uw vrouw is een ei voor mij aan 't bakken en terwijl sta ik hier in mijn bloot gat. Ge moogt dat niet verkeerd begrijpen, meneer - ik ken uw naam niet eens, meneer!!- maar: ik ben zo. Dat is mijn manier om te zeggen dat u bij mij naar binnen mag komen, ik bedoel dat u welkom bent, ik wil zeggen, om u vertrouwd te maken met mij, u in mij op te nemen. Op uw gemak, meneer, niks in de handen, niks in de mouwen. Ik heb een poep. U hebt een poep.

Man: Ik word gek.

Vrouw 2: Moet ik weg? Stoor ik u?

Man: Ja, ge moet weg. Heel ver weg.

Vrouw 2: *(laat opnieuw haar poep zien)* Sorry, ik kan er niet aan weerstaan. U mag mij slaan als u wil. Echt. Hebt u al eens een vrouw geslagen? Zou u dat leuk vinden? Heeft uw vrouw eigenlijk een stevige poep?

Vrouw: Het ei!!!

Vrouw 2: Mmmm lekker.

Man: Lekker ja!

Vrouw: En hield ge het een beetje vol bij hem?

Vrouw 2: Ja ja, geen probleem.

Vrouw: Er zijn veel mensen die daar niet tegen kunnen. Nu ja, normaal komt hij ook niet veel buiten, dus dan hebben niet veel mensen er last van, maar ja, nu moet ge wel in contact komen met de buitenwereld, hè schatje? 't vrouwtje wilt er ook wel eens tussenuit, hè!

Vrouw 2: En waarom is hij zo als ik vragen mag?

Vrouw: Waarom hij dat doet? Waarom doet gij dat? Leg het eens uit aan dat meisje waarom ge zo doet? Omdat hij denkt dat dat zo moet als ge tien jaar getrouwd zijt zeker. Ge gaat dat niet geloven, maar ik heb hem nu al een paar jaar niet meer gehoord. Hij heeft werkelijk gewoon van den ene op den andere dag geen woord meer gesproken. In 't begin is dat verschrikkelijk, echt waar. Ik begreep hem niet, ik probeerde eraan te trekken en te sleuren, maar er kwam niks meer uit. Eerst dacht ik dat hij kwaad was, daarna begon ik te denken dat er iets mis was in zijn hersenen, dat hij in een soort van halve coma verkeerde. Maar ik zag heel duidelijk dat hij alles hoorde wat ik tegen hem zei. En toen ik echt helemaal ten einde raad was, al met een koord in mijn hand stond om mij op te hangen, heeft hij het opgeschreven: "Ik wil niet meer spreken. Het is beter voor ons allebei. Ik zie u graag." En daarmee moest ik het dus doen. Langzaamaan heb ik het leren accepteren. En nu is het deel geworden van ons leven. Ik zou mij rot schrikken moest hij opeens zijn mond opentrekken, echt waar.

Man: Echt waar.

Vrouw 2: Fascinerend.

Man: Trek uw broek af, trut!!

Vrouw 2: En heeft hij nog emoties, denkt ge?

Vrouw: Ja, dat denk ik wel. Zo lijkt het toch in ieder geval.

Man: Ik moet hier weg!!! Help mij help mij help mij! Wat doet zij hier? Wat doen wij hier?

Vrouw: Nu wordt hij zenuwachtig, bijvoorbeeld, omdat het al te lang over hem gaat. 't is niks, hoor, schatje, we zullen over iets anders babbelen.

Vrouw 2: Kalm kalm.

Man: Zij moet weg!!!

Vrouw: Moest gij niet terug naar uw receptie?

Vrouw 2: Ja!! Ja!!! Helemaal vergeten! Ik moet snel weg. Snel, ik moet weg. Ik heb u de sleutel gegeven, hè? Dank u wel voor het ei. En..... het spijt mij van uw man.... Ik bedoel...sterkte. (*verdwijnt*)

(*Stilte*)